

Terra Antiqua

© 2019 Jemina Kuisma

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0429-5

Luku 1 Terra Antiqua

Sinä päivänä meidän oli tarkoitus aloittaa parin viikon mittainen retkemme Terra Antiquan asumattomiin metsiin, äärelle hiljentyneiden lampien ja tienpiennarten. Aluetta kutsuttiin Terra Antiquaksi virallisissa tutkimusraporteissa, asiakirjoissa ja dokumenttielokuvissa. Me tunsimme sen paremmin ”Kehämuurin ulkopuolisena alueena” tai tuttavallisemmin pelkkänä metsänä. Latinankielinen nimi, Terra Antiqua, tarkoittaa muinaista maata, mutta sekään ei varsinaisesti kuvannut aluetta millään tavalla. Me tiesimme siitä niin kovin vähän – tai niin minä ainakin luulin.

Huokaisin ja katsoin vieressäni istuvaa Fransia. Poika oli kuin muissa maailmoissa ja jotenkin kiusaantuneen oloinen. Tätä oli jatkunut jo jonkin aikaa. Vielä kuukausi sitten Frans olisi hymyillyt minulle ja ottanut minut kainaloonsa. Nyt poika käänsi katseensa ikkunaan ja tuijotti jonnekin kaukaisuuteen sanomatta mitään. Samassa kuulin Sanin kätäkättävän naurun bussin etuosasta.

Sani kompuroi laukkujen ja jalkojen yli ääntäni kohti. Tummanvioletti tukka heilahteli puolelta toiselle ja ruskeat silmät hymyilivät.

- Äh, Inna oliko sun pakko varata mulle paikka just tästä! Sani puuskahti kärsivän näköisenä huomatessaan käytyvän toisella puolella istuvan Amidin, mutta heitti sitten rinkkansa matkatavarakasaan ja istui alas. Vilkaisimme Sanin kanssa toisiamme ja tiesin, että sama innostus ja jännitys paistoi myös omilta kasvoiltani.

Tätä päivää oli odotettu hartaasti. Muistin ne loputtomilta tuntuvat bioteknologian tunnit hiusvoiteiden ja kemikaalien tuoksuissa luokassa. Lähes jokaisen tunnin alussa maikka oli muistuttanut ekskursiostamme himmeän siniutuisten ikkunalasien sisällä. Aluksi mitään muurin ulkopuolisia eläviä orgaaneja ei ollut tietenkään saanut tuoda luokkahuoneen sisälle, mutta se seikka oli muuttunut, kun lähtijöiden ryhmä oli

lopullisesti päätetty. Meitä oli rokotettu pitkin talvea erilaisilla rokotteilla hienosäädetyin rokotusohjelman mukaisesti. Osa meistä oli sairastanut vesirokon tai kahalloyskän lievemmän version. Itse olin onneksi selviytynyt parilla kuumeisella päivällä H7N23-rokotteen jälkeen.

Olin käynyt Kehämuurin toisella puolella pari kertaa aiemmin, mutta vain aivan lyhyitä ajeluita turvallisesti bussin seinien ja panssari-ikkunaisten lasien takana. Muurin toisella puolella kaikki oli hirvittävän vihreää ja eloisaa. Jokainen kolo tuntui kihisevän jonkinlaista liikettä. Se kaikki oli ollut samalla kamalan pelottavaa ja toisaalta myös järjettömän kaunista ja kiehtovaa. Silloin päätin, että jonain päivänä pääsisin Kehämuurin toiselle puolelle ja bussista ulos. Nyt se päivä oli tullut.

Käännyin katsomaan Fransia, joka nojasi päätänsä ikkunaan ja vaikutti väsyneeltä. Katselin pojan mustia kiharoita hiuksia ja pitkiä ripsiä. Kaulan maitokahvin värisessä ihossa näkyi pienen pieni valkoisempi kuoppa vesirokon jäljiltä. Olin juuri aikeissa kysyä jotain, kun ohjaajan kimittävä ääni kajahti kaiuttimista. Franskin säpsähti ja käänsi katseensa edessä olevan penkin selkänojaan avautuvaan nestekidenäyttöön. Hetken aikaa linnunnenäinen ohjaaja honotti jotain opettavaisesta videonpätkästä, joka meidän ilmeisesti olisi ihan pakko katsoa

matkalla. Joku kysyi, kauanko video kestäisi. Sen jälkeen ohjaajan punehtuneet kasvot katosivat näytöltä. Frans huokaisi raskaasti vieressäni, kun kuvat alkoivat vilistää edessämme.

Se oli jokin vanha dokumentti ydinvoimalaonnettomuudesta sadan vuoden takaa 2010-luvulta. En jaksanut keskittyä kunnolla, mutta oletin videolla puhuttavan kielen olevan japania. Ensin näytettiin kuvia maanjäristyksistä ja hyökyaallosta. Seuraavassa hetkessä näytöllä jo näkyikin lauta- ja sementtilohkareista koostuvia kasoja. Sitten näytön valtasivat ilmasta kuvatut videonpätkät suurista ydinvoimaloista, jotka hehkuivat punaisina. Betonimöhkäleiden liepeillä näkyi pienen pieni joki tai purontapainen, joka näytti virtaavan voimalan uumenista suoraan sinisenä vellovaan mereen. Minulle tuli epämiellyttävä olo. Vologdan voimalan possahdettua Venäjällä vuonna 2034 kukaan ei tietenkään enää järkyttynyt vastaavista kuvista jossain toisella puolen maapalloa, mutta silti hitaasti valuva näennäisen vaaraton vesi toi mieleeni limaisen käärmeen, joka odotti vain tilaisuutta iskeä. Päätin lähteä vessaan, vaikka todennäköisesti video olisi jatkunut opettavaisena dokumenttina siitä, kuinka suojaudutaan säteilyltä ääriolosuhteissa, eli Kehämuurin ulkopuolella.

Vessassa katselin itseäni peilistä. Juurikasvu puski taas

näkyviin tummanruskeaksi värjättyjen hiusten tyvestä. Äidin mukaan minusta olisi pitänyt tulla ruskeatukkainen, niin he olivat isän kanssa valinneet, mutta jotain oli ilmeisesti mennyt pieleen. Hymähdin mielessäni, kun muistelin, mitä kaikkea muuta kyseinen firma oli aikoinaan sössinyt. En halunnut ajatella sitä. Seitsemänteentoista ikävuoteeni mennessä olin pääasiassa oppinut hyväksymään puutteeni. En edes muistanut, miltä luonnollinen hiusvärini näytti, mutta sen ainakin tiesin, että se oli kiusallisen paljon vaaleampi kuin erikoispitkäkestoinen Camóne-hiusvärini. Vaalea väri ei ollut vieläkaan muodissa, vaikkei juuri kukaan enää uskonutkaan siihen syntymäni aikaan vallinneeseen käsitykseen, että vaaleat värit jollain tavalla imivät ydinsäteilyä enemmän itseensä kuin tummat.

Komusin pois vessasta ja suuntasin kohti paikkaani. Hidastin kulkuani, kun näin Sanin istuvan Fransin vieressä paikallani ja hihittävän hermostuneesti. Franskin oli herännyt eloon ja huitoi käsillään selittäessään jotain hänelle. Tismalleen samalta Frans oli näyttänyt puoli vuotta sitten, kun ensimmäisen kerran tapasimme jossain Kallion kytyisessä kahvilassa. Siitä asti olin ollut läöpälläni poikaan ja ainakin aluksi tunne oli ollut molemminpuolinen. Muistin kuumat suudelmat biokemian luokan suojavaatevarastossa ja sen, miten Frans oli vitsaillut jotain suojaseksistä suojavaatteet päällä. Niin pitkälle emme

kuitenkaan olleet ehtineet – ei vaatteet päällä eikä ilman, ei silloin eikä myöhemminkään.

Änkesin mököttävän Amidin viereen bussin keinahdella verkkaisesti eteenpäin. Seinän tummanvihreä mattapinta imi valon itseensä synkentäen koko tilan. Sani ja Frans eivät huomanneet minua, tai eivät ainakaan noteeranneet tuloani mitenkään. Kaivoin laukustani tunteita tasaavan tabletin ja heitin sen suuhuni. Loppumatkan istuin hiljaa tuijottaen nestekidenäyttöä muka kiinnostuneena, vaikkei minulla todellisuudessa ollut hajuakaan siitä, mitä näytöllä tapahtui. Sanin nauru raivostutti ja pari kertaa hän kääntyi minun puoleeni kysymään jotain täysin yhdentekevää. Murahtelin vastauksia ja olin kiitollinen, kun Amid alkoi avautua jostain viimeaikaisesta ongelmastaan. Ihmisiä ei kuulemma voinut ymmärtää. Olin samaa mieltä. En käsittänyt Sanin toimintaa ja oma lamaantunut nököttämiseni raivostutti.

Ihmiset asuvat ahtaasti eteläisessä Suomessa teljettyinä Kehämuurin sisälle, koska muu maa on saastunut elinkelvottomaksi. Epäonnisten sattumien vuoksi Inna joutuu eroon opintoryhmästään ja päätyy harhailemaan vaaralliselle vyöhykkeelle.

Siitä alkaa matka kohti tuntematonta. Mitä jos Kehämuurin ulkopuolella onkin vielä elämää? Mitä jos virallinen totuus muurin ulkopuolisista asioista ei olekaan totta? Seuratessaan outoa tuntemattoman maan opastaan hän tulee tehneeksi ratkaisuja, josta ei ole enää paluuta.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi